

FRANK HERBERT
MANTUITORUL
DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, FRANK

Mântuitorul dunei / Frank Herbert; trad. din lb. engleză: Ion Doru Brana. - Ed. a 6-a -
București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0484-1

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111

Frank Herbert

DUNE MESSIAH

Copyright © Herbert Properties LLC, 1969

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012, 2013, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRESCO, Oana IONAȘCU

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0484-1

FRAGMENTE DIN CELULA MORȚII

Interviu cu Bronso de Ix

I : Ce te-a determinat să abordezi, așa cum ai făcut, istoria lui Muad'Dib?

R: De ce ți-aș răspunde la întrebări?

Î: Pentru că-ți voi păstra spusesele.

R: Aha! Apelul decisiv la un istoric!

Î: Deci ești dispus să cooperezi?

R: La urma urmei, de ce nu? Dar n-ai să înțelegi niciodată care a fost inspirația Analizei mele istorice. Niciodată. Voi, Preoții, aveți prea multe în joc ca să...

Î: Ce-ar fi să încerci?

R: Să încerc? Ei bine, încă o dată... de ce nu? Mi-a reținut atenția punctul de vedere comun asupra acestei planete, care își are sorgintea în numele ei popular: Dune. Nu Arrakis, atenție, ci Dune. Istoria se referă la Dune ca la planeta-deșert, lumea de baștină a fremenilor. Acest gen de istorie se concentrează asupra cutumelor generate de lipsa apei și asupra faptului că fremenii duceau o viață seminomadă, în distraiele lor care le recuperau cea mai mare parte din umiditatea corpului.

Î: Și lucrurile acestea nu sunt adevărate?

R: Sunt un adevăr superficial. A-i ignora dedesubturile este ca și cum... ca și cum ai încerca să înțelegi planeta mea de baștină, Ix, fără a cerceta prin ce este legat numele ei de faptul că este a noua

planetă a soarelui nostru. Nu, nu. Nu-i de ajuns să știi că Dune este o lume bântuită de furtuni violente. Nu-i de ajuns să vorbești despre pericolul pe care-l reprezintă uriașii viermi de nisip.

Î: Dar asemenea lucruri sunt esențiale pentru specificul arrakian.

R: Esențiale? De bună seamă. Numai că ele conferă o vedere monoculară asupra planetei, întocmai cum Dune rămâne lumea unei monoculturi, fiind unica sursă universală a mirodeniei grătarice, melanjul.

Î: De acord. S-auzim părerea dumatăle despre mirodenia sacră.

R: Sacră! Ca tot ce-i sacru, îți dă cu o mână și-ți ia cu cealaltă. Prelungește viața și-i oferă inițiatului posibilitatea de a-și întrezări viitorul, dar îl înrobește prin dependență și-și pune pecetea asupra ochilor lui, care devin ca ai tăi: complet albaștri, fără pic de alb. Ochiul, organul *văzului*, devine ceva lipsit de contrast, permițând un singur punct de vedere.

Î: Asemenea erezii te-au adus în celula asta?

R: Preoții voștri m-au adus în celula asta. Ca toți preoții, ai învățat repede să numiți adevărul erezie.

Î: Te afli aici fiindcă ai îndrăznit să susții că Paul Atreides a pierdut ceva esențial pentru caracterul său uman, înainte de a putea deveni Muad'Dib.

R: Ca să nu mai vorbim despre faptul că și-a pierdut tatăl, aici, în războiul cu Harkonnenii. Sau despre sacrificiul lui Duncan Idaho, care și-a dat viața pentru ca Paul și Doamna Jessica să se poată salva.

Î: Iau notă de cinismul dumatăle.

R: Cinismul! Pesemne că asta-i o crimă mai mare chiar decât erezia. Din păcate, nu-s deloc cinic. Nu sunt decât observator și comentator. Am văzut ce a fost cu adevărat nobil la Paul, când a fugit în deșert împreună cu mama sa gravidă. Ce-i drept, pentru el, ea era și o povară, nu numai un bun prețios.

Î: Defectul vostru, al istoricilor, este că nu lăsați lucrurile așa cum sunt. Dumnezeu, de pildă, vezi adevărata noblețe a Sfântului Muad'Dib, dar nu te poți abține să-i adaugi o trimitere cinică. Nu-i de mirare că vă acuză și Bene Gesseritul.

R: Iar voi, Preoții, pe bună dreptate să vă acordați interesele cu ale Comunității Surorilor. Și ele supraviețuiesc acționând pe ascuns. Ceea ce însă nu pot să ascundă este că Doamna Jessica a fost o inițiată, educată de Bene Gesserit. Care și-a educat fiul în aceeași manieră. *Crima* pe care-am comis-o eu este aceea că am pus în discuție toate acestea ca pe un fenomen, că am dezvăluit contribuția artelor lor mentale și a programului lor genetic. Vouă nu vă convine să se atragă atenția asupra faptului că Muad'Dib a fost speranța Surorilor de a dispune de un mesia captiv, că a fost *Kwisatz Haderachul* lor înainte de a fi profetul vostru.

Î: Dacă mai aveam unele îndoieli cu privire la condamnarea dumitale, ai reușit să le risipești.

R: Nu pot muri decât o singură dată.

Î: Dar se poate muri în mai multe feluri.

R: Băgați de seamă să nu faceți din *mine* un martir! Nu cred că Muad'Dib i-ar... Spune-mi, Muad'Dib știe ce faceți voi în aceste temnițe?

Î: Nu tulburăm Sfânta Familie cu fleacuri.

R: (râzând) Și, pentru asta, Paul Atreides s-a luptat să-și găsească adăpost printre fremeni! Pentru asta a învățat să stăpânească și să călărească viermii de nisip! Am greșit când am acceptat să răspund la întrebările voastre.

Î: Promisiunea mea de a-ți păstra spusele rămâne valabilă.

R: Zău? Atunci, ascultă-mă cu atenție, tu, fremen degenerat, tu, Preot care n-ai alt Dumnezeu în afară de tine însuși! Pentru multe ai de dat socoteală. Din cauza unui ritual fremen a ajuns Paul să absoarbă prima sa doză masivă de melanj, care i-a provocat viziunile preștiente. Din cauza unui ritual fremen, același melanj a trezit-o pe Alia, înainte de a se naște, în pântecul Doamnei Jessica. Te-ai gândit vreodată ce-a însemnat, pentru Alia, să vină pe lume, în acest univers, ca o ființă total conștientă, stăpânită de toate amintirile și cunoștințele mamei sale? Nu există viol mai cumplit!

Î: Fără melanjul sacru, Muad'Dib n-ar fi ajuns conducătorul tuturor fremenilor. Fără experiența ei sfântă, Alia nu ar mai fi Alia.

R: Fără cruzimea ta oarbă, de fremen, nici tu n-ai fi Preot. Ahhh, știu ce fel de oameni sunteți voi, fremenii! Credeți că Muad'Dib vă aparține fiindcă și-a ales-o drept tovarășă de viață pe Chani, fiindcă a adoptat modul de viață al fremenilor. Dar, înainte de toate, el este un Atreides, care a fost educat de o adeptă Bene Gesserit. Când a ajuns printre voi, stăpâna discipline ce vă erau cu totul necunoscute. Ați crezut că v-a adus un nou mod de organizare, că v-a dat o nouă menire. V-a promis că o să transforme lumea voastră stearpă într-un paradis scaldat de ape. Și, în timp ce vă ametea cu asemenea himere, v-a răpit fecioria!

Î: Ezeziile dumitale nu schimbă cu nimic faptul că Transformarea Ecologică a Dunei se desfășoară sub ochii noștri.

R: Iar eu am comis erezia de a arăta originea acestei transformări și de a dezvălui consecințele ei. Poate că bătălia de pe Câmpia Arrakeenului a demonstrat întregului univers că fremenii puteau să învingă forțele sardaukarilor imperiali, dar a mai demonstrat și altceva? Când imperiul stelar al Familiei Corrino a devenit un imperiu fremen, sub domnia lui Muad'Dib, ce altceva s-a schimbat în Imperiu? Jihadul vostru n-a durat doisprezece ani, dar ce lecție a însemnat! Astăzi, Imperiul a înțeles escrocheria căsătoriei lui Muad'Dib cu Prințesa Irulan!

Î: Îndrăznești să-l acuzi pe Muad'Dib de escrocherie?

R: Pentru asta mă veți ucide, dar nu-i erezie. Prințesa a devenit consoarta lui, dar nu tovarășa lui de viață. Chani, iubita lui fremenă, îi este soție. O știe toată lumea. Irulan n-a însemnat decât accesul la tron și nimic mai mult.

Î: Nu-i greu de-nțeles de ce toți cei ce conspiră împotriva lui Muad'Dib se folosesc de Analiza dumitale istorică drept argument de raliere!

R: N-am cum să te conving. Știu asta. Dar teza conspirației a apărut cu mult înainte de Analiza mea. I-au dat naștere cei doisprezece ani ai jihadului lui Muad'Dib. Asta a dus la unirea vechilor grupuri ale Puterii și a amorțat conspirația împotriva lui Muad'Dib.

„Atât de bogate sunt miturile legate de persoana lui Muad’Dib, Împăratul Mentat, și de cea a surorii sale, Alia, încât este greu să deslușești adevărata natură a ființelor. Dar au existat, într-adevăr, un bărbat cu numele Paul Atreides și o femeie care se numea Alia. Asupra cărnii lor s-au exercitat efectele spațiului și ale timpului. Și, chiar dacă puterile lor profetice îi situau dincolo de limitele obișnuite ale timpului și ale spațiului, ei erau de sorgine umană, iar experiențele pe care le-au trăit au fost evenimente reale, care au lăsat urme reale într-un univers real. Pentru a-i înțelege cu adevărat, trebuie să admitem că dezastrul pe care l-au cunoscut a fost dezastrul întregii omeniri. Iată de ce această lucrare nu se dedică lui Muad’Dib sau surorii sale, ci moștenitorilor lor – nouă, tuturor.“

Dedicația din *Indexul lui Muad’Dib*, așa cum a fost retranscrisă din Tabla Memorium a Cultului Spiritului Mahdi

Domnia Împăratului Muad’Dib a dus la apariția mai multor istorici decât orice altă epocă din istoria omenirii. Majoritatea și-a apărat cu aprișă gelozie punctul de vedere personal și sectar, ceea ce este cum nu se poate mai grăitor pentru impactul provocat de acest om, care a stârnit atâtea pasiuni, pe atâtea lumi diferite.

Firește, purta în el toți germenii istoriei, ideali, idealizați. Născut Paul Atreides în sânul unei Case Mari dintre cele mai vechi, el a beneficiat de complexa educație *prana-bindu* primită de la mama sa Bene Gesserit, Doamna Jessica, dobândind, astfel, un control total al mușchilor și al sistemului nervos. În plus, era și *mentat*. Capacitățile sale intelectuale le depășeau pe cele ale calculatoarelor mecanice folosite în trecut și interzise de religie.

Dar, mai presus de toate, Muad'Dib a fost *Kwisatz Haderach*, cel pe care Comunitatea Surorilor Bene Gesserit îl căutase pe parcursul a mii de generații, prin intermediul programului ei de selecție genetică – *Kwisatz Haderach*, cel care putea fi „în mai multe locuri deodată“, profetul, omul prin care Bene Gesseritul spera să controleze destinul întregii omeniri. Acest om, Paul Muad'Dib a devenit Împăratul Muad'Dib, încheind o căsătorie de conveniență cu fiica Împăratului Padișah pe care îl învinsese.

Ați consultat, de bună seamă, și alte studii despre această perioadă și cunoașteți faptele principale. Gândiți-vă, așadar, la paradox, la eșecul implicit din acel moment.

Desigur, sălbaticii fremeni ai lui Muad'Dib, au zdrobit forțele Padișahului Shaddam al IV-lea – legiunile de sardaukari, armatele aliate ale Caselor Mari, trupele Harkonnenilor și mercenarii recrutați cu banii Landsraadului. Muad'Dib a îngenuncheat Ghilda Spațială și și-a plasat sora, Alia, pe tronul spiritual la care se considera îndreptățit Bene Gesseritul.

Dar Muad'Dib nu s-a oprit aici. Misionarii Qizaratului său au dezlănțuit un război religios printre stele, un jihad, care, deși n-a durat decât doisprezece ani standard, a reunit cea mai mare parte a universului uman sub o singură stăpânire.

Toate acestea, pentru că deținerea Arrakisului, planeta cunoscută mai ales sub numele Dune, îi conferea lui Muad'Dib monopolul monedei supreme a Imperiului: mirodenia geriatrică, melanjul, otrava care dă viață, care străpunge Timpul. Melanjul, fără de care Navigatorii Ghildei nu puteau să străbată spațiul. Melanjul, fără de care miliarde și miliarde de cetățeni ai Imperiului

ar fi fost condamnați la moarte din cauza efectelor suprimării forțate a dependenței de drog.

Melanjul, fără de care Paul-Muad'Dib nu putea fi profet.

Știm că acest moment de supremă putere purta în el germeul prăbușirii și nu putem deduce decât un singur lucru: orice divinație totală și precisă este mortală.

Unii istorici susțin că Muad'Dib a fost victima tuturor celor care au complotat împotriva lui: Ghilda, Comunitatea Surorilor și amoralistii științisti ai Bene Tleilaxului, cu amăgitorii lor Dansatori-Față.

Alții acordă un rol important spionilor strecurați în anturajul lui Muad'Dib. Ei pun accentul pe influența Taroților Dunei, care au întunecat puterile profetice ale lui Muad'Dib sau pe faptul că a fost determinat să accepte serviciile unui *ghola*, o ființă înviată din morți și condiționată pentru a-l distruge. Dar nu trebuie să uităm că acest *ghola* era Duncan Idaho, locotenentul Atreides care-și găsisse moartea salvându-l pe tânărul Paul.

În sfârșit, toate studiile pun în lumină cabala Qizaratului, condusă de Korba Panegiristul. Ele ne dezvăluie cu de-amănuntul planul lui Korba de a face din Muad'Dib un martir și de a prezenta un fals vinovat în persoana lui Chani, concubina sa fremenă.

Dar care dintre aceste fapte ne poate oferi cu adevărat cheia evenimentelor, așa cum le-a relatat istoria? Niciunul. Numai natura mortală a puterii profetice ne permite să înțelegem eșecul unei asemenea puteri colosale.

Să tragem nădejde că alți istorici vor ști să învețe ceva din această dezvăluire.

Muad'Dib – O analiză istorică
de Bronso de Ix

„Nu există separație între zei și oameni; câteodată se amestecă fără deosebire unii cu alții.“

Pildele lui Muad'Dib

Neîncetat, gândurile lui Scytale, Dansatorul-Față tleilaxu, se întorceau la milă, o milă impregnată de reproșuri, în totală contradicție cu natura criminală a complotului pe care voia să-l pună la cale.

Moartea sau nenorocirea lui Muad'Dib nu-mi vor aduce decât regrete, își spunea el.

Desigur, avea grijă să le ascundă aceste gânduri celorlalți conjurați. Sentimentele sale erau însă o caracteristică tleilaxu: identificarea cu viitoarea victimă.

Într-o tăcere posomorâtă, stătea oarecum retras față de ceilalți. De o bună bucată de vreme, discutau despre posibilitatea folosirii unei otrăvi psihice. Cu patimă, cu vehemență, dar și acea politețe oarbă, coercitivă, la care adepții Marilor Școli recurgeau ori de câte ori era vorba de probleme care se raportau îndeaproape la dogma lor.

– Exact când crezi că ai reușit să-l înjunghii, îți dai seama că nu-i nici măcar rănit!

Cea care pronunțase aceste cuvinte era Cucernica Maică Bene Gesserit, Gaius Helen Mohiam. Ea îndeplinea oficiul de gazdă a conjurațiilor, aici, pe Wallach IX. Silueta ei țepănă, drapată în

negru, ocupând un scaun cu suspensie în stânga lui Scytale, părea cea a unei cotoroaște. Își dăduse gluga abalei pe spate și, sub şuvițele de păr sur, fața ei scofâlcită, cu pielea ca pergamentul, era masca unei hârci cu ochi vii, încercănați, cufundați în orbite.

Conversau în *mirabhasa*, limbajul emoțiilor subtile, alcătuit din grupuri de consoane velare și alăturări de vocale multiple. Edric, Navigatorul Ghildei, răspunse la observația Cucernicei Maici printr-un fel de reverență vocală, însoțită de un surâs batjocoritor – delicioasă expresie a unei politeți disprețuitoare.

Scytale îl privi lung pe trimisul Ghildei. Edric plutea într-o cuvă cu gaz portocaliu, la câțiva pași de el, în centrul domului transparent pe care Bene Gesseritul îl construise anume pentru această întrevedere. Reprezentantul Ghildei Spațiale avea o înfățișare vag umanoidă. Silueta sa prelungă ar fi putut să fie cea a unui pește. Fiecare dintre mișcările sale lente dădea la iveală înotătoarele picioarelor și membranele uriașelor lui mâini palmate, în timp ce o palidă emanație portocalie ieșea prin ventilatoarele cuvei, împrăștiind sub cupola domului aroma melanjului... Un pește straniu într-un acvariu straniu...

– Dacă o să continuăm așa, prețul prostiei noastre va fi moartea!

Intervenția aparținuse celei de-a patra persoane prezente. Soția inamicului comun, Prințesa Irulan, nu era încă decât *virtual* membră a conspirației. În plus, își reaminti Scytale, era soția, dar nu *tovarășa de viață* a lui Muad'Dib. Stătea în picioare, nu departe de cuva lui Edric; înaltă, blondă și frumoasă, purtând cercei de aur și o splendidă robă din piele de balenă albastră, cu o pălărie elegantă, din același material. Degaja un aer de semeție aristocratică, dar, în calmul studiat al fizionomiei, Scytale intuia efectele controlului Bene Gesserit.

Scytale își strămută gândurile de la nuanțele limbajului și ale fețelor la cele ale locului în care se aflau. De jur împrejurul domului se înălțau coline acoperite cu petice de zăpadă, sclipind în lumina alb-albastră a micului soare aflat la zenit.

De ce tocmai acest loc? se întrebă Scytale. Rareori se întâmpla ca Bene Gesseritul să întreprindă ceva fără un anumit motiv. Domul

acesta, de pildă: un spațiu mai convențional, mai strâmt, ar fi trezit claustrofobia reprezentantului Ghildei, ale cărui inhibiții rezultau în mod firesc din condițiile mediului său natural, spațiul interstelar. Pe de altă parte, chiar construcția acestui dom anume pentru el era un fel de a-i arăta cu degetul principala slăbiciune.

Ce-mi vor fi rezervat mie? se întrebă Scytale.

– Tu n-ai nimic de spus, Scytale? i se adresă Cucernica Maică.

– Ții neapărat să mă implici în această ciorovăială absurdă?

Foarte bine. Părerea mea este că avem de-a face cu un posibil Mesia și că nu putem să-l atacăm frontal. Dacă facem din el un martir, riscăm să ne frângem gâtul.

Toate privirile se îndreptară spre el.

– Crezi că ăsta e singurul pericol? Întrebă cu glas șuierător Cucernica Maică.

Scytale ridică din umeri. Pentru această întrunire, alesese un corp bondoc, o față jovială, rotundă și banală, cu buze groase. Acum, în timp ce-i examina pe ceilalți trei conjurați, își dădea seama că făcuse o alegere judicioasă – poate din instinct. Era un Dansator-Față, un cameleon uman, și putea să-și transforme înfățișarea după voie. Cea pe care o adoptase acum îi îndemna pe ceilalți să-i acorde mai puțină importanță.

– Ei? îl zori Cucernica Maică.

– Degustam tăcerea, răspunse el în cele din urmă. E mai bine să nu dăm glas antagonismelor noastre.

Cucernica Maică schiță o mișcare de recul și Scytale fu conștient că îl reevalua. Aveau cu toții un desăvârșit antrenament prana-bindu. Erau cu toții capabili de un control al mușchilor și al nervilor la care puțini oameni izbuteau să ajungă. Dar Scytale era un Dansator-Față. Conexiunile sale nervoase și musculare nu se asemănau prin nimic cu ale celorlalți și, în plus, dispunea de *sympatico*, o putere mimetică prin intermediul căreia putea să-și asume nu numai aspectul exterior al unei alte ființe, ci și psihicul ei.

Când consideră că bătrâna Cucernică Maică își încheiase reevaluarea, Scytale spuse: „Otravă!“ cu o intonație care lăsa de înțelese că numai el cunoștea înțeleșul secret al cuvântului.

În cuva sa, reprezentantul Ghildei nu întârzie să reacționeze. Vocea îi răsună în fonosfera scânteietoare care plutea lângă un colț al containerului, deasupra Prințesei Irulan:

– Vorbeam de otravă *psihică*, nu fizică.

Scytale râse. Râsul mirabhasa putea reduce la tăcere un adversar și, în această clipă, nu și-l înfrână cu nimic.

Irulan își permise un surâs apreciativ, dar pleoapele Cucernicei Maici avură o tresărire aproape imperceptibilă de mânie.

– Încetează! șuieră ea.

Râsul lui Scytale se curmă brusc. Dar el știi că le captase atenția. Edric părea pradă unei furii surde; Cucernica Maică, deși mâniaoasă, rămânea lucidă și extrem de atentă; iar Irulan era amuzată și, în același timp, intrigată.

– Prietenul nostru, Edric, rosti Scytale, pare a vrea să spună că două vrăjitoare Bene Gesserit, experte în subtilitățile Comunității, ar mai ignora încă adevăratele foloase ale trădării.

Gaius Helen Mohiam își întoarse privirea spre colinele înghețate ale lumii Bene Gesserit. Bătrâna începea să discearnă elementul vital, își spuse Scytale. Asta era bine. Cu Irulan însă, era altă problemă.

– Ești sau nu ești cu noi, Scytale? Întrebă Edric.

Îl privea din cuvă, cu ochi mici și scăpărători, de rozător.

– Nu despre loialitatea mea discutăm, replică Scytale. O privi fix pe Irulan: Te întrebi, desigur, Prințesă, dacă pentru asta ai străbătut atâția parseci și ai înfruntat atâtea riscuri.

Irulan încuviință cu o mișcare scurtă a capului.

– Te întrebi, continuă Scytale, dacă ai venit aici ca să schimbi platitudini cu un pește umanoid sau să discuți în contradictoriu cu un burtos Dansator-Față tleilaxu.

Strâmbând din nas, Irulan se îndepărtă de cuva lui Edric și de mirosul pătrunzător al melanjului.

Navigatorul Ghildei profită de moment pentru a înghiți încă o pilulă de drog. Mânca și respira mirodenie, după cum, neîndoios, o și bea. Nici nu era de mirare, gândi Scytale. Melanjul amplifică puterile precognitive ale Navigatorilor, îngăduindu-le să piloteze navele Ghildei, la viteze supraluminice, prin selectarea acelor linii

de viitor ale traiectoriei care evitau orice pericol. Acum însă Edric presimțea un alt fel de pericol, un pericol pe care preștiința sa ar fi putut să nu-l întrevadă.

– Cred că am comis o greșeală venind aici, declară Irulan.

Cucernica Maică se întoarse spre ea, făcu ochii mari, apoi îi închise, într-un mod ciudat de asemănător cu clipirea unei reptile.

Scytale își strămută ostentativ privirea de la Irulan înspre cuvă, invitând-o pe Prințesă să împărtășească punctul său de vedere. Nu se îndoia nicio clipă că, pentru ea, Edric era o creatură respingătoare: cu privirea fixă, cu mâini și picioare monstruoase, lopătând alene în gazul care forma în jurul lui vârtejuri portocalii. Cu siguranță că se întreba despre practicile lui sexuale, gândindu-se cât de stranie va fi fost copularea cu o asemenea făptură. Până și generatorul de câmp, care recrea pentru Edric imponderabilitatea spațiului cosmic, îl separa definitiv de ea.

– Prințesă, rosti Scytale, dată fiind prezența lui Edric printre noi, viziunea profetică a soțului tău nu ar putea să deslușească anumite incidente, inclusiv acesta... probabil.

– Probabil, spuse Irulan.

Cu ochii închiși, Cucernica Maică încuviință:

– Fenomenul preștiinței nu-i încă suficient cunoscut nici măcar de inițiați.

– Sunt un Navigator al Ghildei și stăpânesc Puterea, interveni Edric.

Cucernica Maică redeschise ochii. De data aceasta îl privi ținută pe Dansatorul-Față, cercetându-l cu intensitatea specifică Bene Gesserit, cântărind amănuntele semnificative.

– Nu, Cucernică Maică, murmură Scytale, nu sunt atât de simplu pe cât păream.

– Noi nu înțelegem această Putere a unei a doua vederi, zise deodată Irulan. Asta e clar. Edric susține că soțul meu nu poate vedea, cunoaște sau prezice evenimentele din sfera de influență a unui Navigator. Dar până unde se întinde această sferă?

– Există în acest univers, spuse Edric, ființe și lucruri pe care nu le cunosc decât prin efectele lor.

Gura sa de pește se transformă într-o fantă îngustă.

– Știu că au fost aici... acolo... undeva. După cum ființele acvatică agită apa și stârnesc contracurenți la trecerea lor, preștienții agită Timpul. Știu unde a fost soțul tău, dar de văzut nu l-am văzut, nici pe el, nici pe cei care-i împărtășesc obiectivele, fiindu-i loiali. Acesta-i refugiul pe care un inițiat îl oferă celor ce sunt alături de el.

– Irulan nu este alături de tine, observă Scytale, aruncându-i o privire piezișă Prințesei.

– Știm cu toții de ce conspirația nu poate fi concepută decât în prezența mea, spuse Edric.

– Aparent, îndeplinești anumite funcții, recunosc Irulan, dar tonul pe care-l folosi s-ar fi potrivit mai degrabă referirii la funcțiile unei mașini.

Perfect! gândi Scytale. *Din acest moment îl vede așa cum e.*

– Viitorul trebuie modelat, spuse el. Reține această idee, Prințesă! Irulan îi aruncă o privire scurtă.

– Cei care împărtășesc obiectivele lui Paul, fiindu-i loiali, zise ea, anumiți legionari fremeni, cu alte cuvinte, poartă mantia lui. L-am văzut prorocind pentru ei și am auzit strigătele lor de adulație pentru Mahdi, pentru slăvitul lor Muad'Dib.

Și-a dat, în sfârșit, seama, gândi Scytale, că e pusă la încercare, că se află în fața unei judecăți de al cărei verdict depinde salvarea sau distrugerea ei. Acum vede capcana pe care i-am întins-o.

Vreme de-o clipă, întâlnește privirea Cucernicei Maici și constată cu surprindere că avuseseră același gând cu privire la Irulan. De bună seamă că Bene Gesseritul o pregătise pe Prințesă, învățând-o *minciuna iscusită*. Dar venea întotdeauna momentul când o Bene Gesserit nu se mai putea bizui decât pe propria ei educație, pe instinctele ei.

– Prințesă, rosti Edric, știu ce dorești cel mai mult de la Împărat.

– Cine nu știe? replică Irulan.

– Dorești să devii mama și întemeietoarea dinastiei regale, urmă Edric ca și când n-ar fi auzit-o. Dar, dacă nu ni te alături, asta nu se va întâmpla niciodată. Încrede-te în oracolul meu.

Împăratul s-a căsătorit cu tine din motive politice, dar nu te va lua niciodată în patul lui.

– Oracol prin gaura cheii! observă Irulan pe un ton batjocoritor.

– Împăratul este soțul concubinei sale fremene, nu soțul tău! replică mușcător Edric.

– Numai că ea nu i-a dat încă niciun moștenitor, veni răspunsul lui Irulan.

– Rațiunea e prima victimă a oricărei emoții violente, murmură Scytale.

Sesizase revărsarea de mânie a Prințesei și dojana lui nu întârzie să-și facă efectul.

– Nu i-a dat încă moștenitor, reluă Irulan, redobândindu-și controlul asupra vocii odată cu calmul, pentru că îi administrez în secret un anticoncepțional. Ți-a-i genul de mărturisire pe care-o așteptați de la mine?

– Nu-i un lucru pe care Împăratul n-ar putea să-l descopere, remarcă Edric, zâmbind.

– Mi-am pregătit deja toate minciunile, zise Irulan. Știu că el percepe adevărul, dar există minciuni mai ușor de crezut decât chiar adevărul.

– Decizia îți aparține, Prințesă, spuse Scytale, dar trebuie să înțelegi și de ce parte ești apărută.

– Paul are o atitudine corectă față de mine. Sunt membră a Consiliului său.

– În cei doisprezece ani, câți i-ai fost Prințesă Consoartă, ți-a arătat vreodată cel mai mic semn de tandrețe? întrebă Edric.

Irulan clătină din cap.

– Ți-a detronat tatăl cu hoardele lui scelerate de fremeni, continuă Edric, s-a căsătorit cu tine ca să-și legifereze pretenția la tron, dar nu te-a încoronat Împărăteasă.

Scytale găsi de cuvânt să intervină:

– Edric încearcă să te manipuleze afectiv. Interesant, nu?

Irulan se uită lung la Dansatorul-Față, observându-i surâsul obraznic, și ridică din sprâncene. Era perfect conștientă acum, își dădu seama Scytale, că dacă părăsea întrunirea sub presiunea exercitată

de Edric, aceste clipe aveau să rămână ascunse viziunii profetice a lui Paul-Muad'Dib. Pe de altă parte, dacă refuza să se implice...

- Ai cumva impresia, Prințesă, reluă el, că Edric exercită o influență nejustificată în cadrul conspirației noastre?

- Am declarat de la bun început, spuse reprezentantul Ghildei, că mă voi supune celei mai judicioase opinii.

- Și cine decide care-i cea mai judicioasă opinie? îl interpelă Scytale.

- Vrei ca Prințesa să plece fără a ni se fi alăturat? întrebă Edric.

- Vrea ca adeziunea ei să fie sinceră, mormăi Cucernica Maică. Vrea să fie sigur că nu va exista riscul unei trădări printre noi.

Scytale observă că Irulan adoptase o atitudine gânditoare. Stătea nemișcată, cu mâinile ascunse în mânecile largi ale robei. Se gândea, desigur, la momeala pe care i-o prezentase Edric: *întemeietoarea unei dinastii regale!* Și se-ntreba, desigur, ce stratagemă puseseră la cale conspiratorii pentru a se apăra de ea. Punea în balanță, probabil, o mulțime de lucruri.

- Scytale, rosti ea în cele din urmă, se spune că voi, tleilaxu, aveți un ciudat cod al onoarei, că victimele trebuie să dispună întotdeauna de o portiță de scăpare.

- Dacă se pricepe s-o găsească, încuviință Scytale.

- Sunt și eu o victimă?

Scytale izbucni în râs.

Cucernica Maică emise un mârâit.

Edric interveni cu voce blândă, persuasivă:

- Prințesă, n-ai teamă, oricum ești de-a noastră. Nu spionezi Casa Imperială în folosul superioarelor tale din Bene Gesserit?

- Paul știe că trimit rapoarte învățătoarelor mele.

- Dar nu le oferi, astfel, un material de propagandă extrem de eficient împotriva Împăratului vostru?

„Vostru“, gândi Scytale. Nu „nostru“... *Dar Irulan este o prea bună Bene Gesserit ca să nu remarce această cursă.*

- Problema constă în evaluarea puterilor de tot felul și a modului în care pot fi folosite, spuse el, apropiindu-se de cuva lui Edric. Noi, cei de pe Tleilax, considerăm că în univers există doar

un inșaiabil apetit de materie. Energia este singurul *solid* autentic. Și energia învață. Ascultă vorbele mele, Prințesă: energia învață. Asta numim noi putere.

– Deocamdată însă nu m-ați convins că putem să-l înfrângem pe Împărat, spuse Irulan.

– Dar nu suntem convinși nici noi înșine.

– Oriunde am privi, suntem confrunțați cu puterea lui. El este Kwisatz Haderach, cel care poate fi în mai multe locuri deodată. Este Mahdi, a cărui putere asupra misionarilor Qizara e absolută. Este mentatul ale cărui posibilități de integrare la nivel cerebral le depășesc cu mult pe cele ale marilor calculatoare din trecut. Este Muad'Dib, căruia îi ajunge să dea ordin legiunilor fremene pentru a distruge planete întregi. Puterile lui vizionare îi îngăduie să scruteze viitorul. Și este purtătorul acelei configurații genetice pe care noi, Surorile Bene Gesserit, am fi dorit...

– Toate acestea ne sunt cunoscute, interveni Cucernica Maică. După cum ne este cunoscut faptul că și Monstruozitatea – sora lui, Alia – posedă aceeași configurație genetică. Dar amândoi sunt ființe umane. În consecință, au slăbiciuni.

– Dar care sunt aceste slăbiciuni? Întrebă Scytale. Va trebui să le căutăm în facțiunea religioasă a jihadului său? Poate fi determinat Qizaratul Împăratului să se întoarcă împotriva lui? Sau ce-ar fi de spus despre autoritatea civilă a Caselor Mari? Ar putea Congresul Landsraadului să facă și altceva decât să înainteze un protest verbal?

– V-aș sugera *Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles*, spuse Edric, rotindu-se în cuva sa. CHOAM-ul se ocupă doar de afaceri, iar afacerile urmăresc doar profitul.

– Sau, poate, mama Împăratului, zise Scytale. După câte știu, Doamna Jessica, deși se află pe Caladan, păstrează în permanență legătura cu fiul ei.

– Afurisita aia de trădătoare? mârâi Cucernica Maică. Îmi vine să mă lepăd de mâinile astea care au educat-o.

– Conspirația noastră are nevoie de o pârghie, rosti Scytale.

– Suntem mai mult decât niște conspiratori! protestă Cucernica Maică.

– Desigur, încuviință Scytale. Suntem energici și învățăm repede. Ceea ce face din noi singura speranță reală de salvare a omenirii.

Folosise modul verbal de exprimare a convingerii absolute, lucru care, la un tleilaxu, putea corespunde, ca în această clipă, unei ironii absolute.

Dar numai Cucernica Maică păru să sesizeze subtilitatea.

– De ce?! îl întrebă ea pe Scytale.

Înainte ca acesta să poată răspunde, Edric își dresе glasul și spuse:

– Să nu ne pierdem în absurdități filozofice. Toate întrebările se pot reduce la una singură: „De ce există ceva?“ Orice întrebare de natură religioasă, economică sau politică se rezumă la următoarea: „Cine va exercita puterea?“ Toate alianțele, corporațiile, consorțiile aleargă după himere dacă nu vizează direct puterea. Orice altceva este absurd. Cel puțin aceasta-i concluzia la care ajung majoritatea ființelor cugetătoare.

Scytale ridică din umeri – un gest adresat numai Cucernicei Maici. Edric răspunsese la întrebarea ei. Neghiobul ăla care-și dădea aere era principala lor slăbiciune. Pentru a se asigura că și Cucernica Maică înțeleșese, Dansatorul-Față rosti:

– Educația se dobândește ascultându-l cu atenție pe cel ce dă lecții.

Bătrâna încuviință cu o mișcare domoală a capului.

– Prințesă, reluă reprezentantul Ghildei, hotărăște-te! Ești un instrument al destinului, suprema...

– Păstrează-ți măgulelile pentru cei care se lasă impresionați, îi curmă spusele Irulan. Ceva mai înainte ai făcut aluzie la o fantomă, un strigoi prin intermediul căruia am putea să-l lovim pe Împărat. Explică-ne!

– Atreides se va zdrobi singur! jubilă Edric.

– Încetează cu șaradele! se răsti Irulan. Ce e acest strigoi?

– Un strigoi cu totul aparte... Are un corp și poartă un nume. Corpul este cel al unui renumit spadasin, Duncan Idaho. Numele...

– Idaho e mort, zise Prințesa. Paul l-a deplâns de nenumărate ori în prezența mea. A murit la doi pași de el, ucis de sardaukarii tatălui meu.

– Dar chiar și învinși, spuse Edric, sardaukarii tatălui tău nu-și puteau pierde vechea înțelepciune. Să presupunem că un comandant sardaukar înțelept l-ar fi recunoscut pe celebrul spadasin printre victimele soldaților săi. Ce-ar fi putut face? Exista un mijloc de a recupera o ființă atât de prețioasă... dacă se acționa rapid.

– Un ghola tleilaxu! murmură Irulan, aruncându-i o privire piezișă lui Scytale.

Surprinzându-i căutătura, acesta își folosi imediat abilitățile de Dansator-Față. Silueta sa deveni neclară, schimbătoare. Înfațișarea lui se modifică și, dintr-odată, se prezintă Prințesei sub forma unui bărbat zvelt, cu fața oarecum la fel de rotundă, dar cu un ten mai întunecat și cu trăsături energice. Pomeții erau mai înalți sub ochii ușor migdalați, iar părul, negru și cârlionțat.

– Un ghola cu această înfațișare, zise Edric, arătându-i-l pe Scytale.

– Un ghola sau doar un alt Dansator-Față? întrebă Irulan.

– Nu, nu un Dansator-Față, răspunse Navigatorul. Un Dansator-Față nu poate rezista unei supravegheri atente și prelungite. Nu... Să presupunem, deci, că istețul nostru comandant sardaukar s-a îngrijit să îmbălsămeze trupul neînsuflețit al lui Idaho în vederea transportării sale rapide la cuvele axolotl. De ce nu? Cadavrul acela încă mai păstra carnea și nervii unuia dintre cei mai redevabili spadasini din istorie, un geniu militar care se aflase dintotdeauna alături de Atreizi. Ce greșeală ar fi fost să se îngăduie dispariția pentru totdeauna a acestui summum de talente și priceperi, care putea fi recuperat în folosul sardaukarilor!

– N-am auzit niciodată nici cel mai mic zvon despre una ca asta, spuse Irulan. Și am fost una dintre confidentele tatălui meu.

– O, dar tatăl tău fusese deja înfrânt, iar la câteva ore după aceea fuseseși predată noului Împărat.

– Așadar, e adevărat? întrebă Irulan.

Cu o infatuare greu de suportat, Edric continuă:

– Așadar... să presupunem că bravul nostru comandant sardaukar, știind că trebuia acționat fără preget, a trimis numaidecât

cadavrul îmbălsămat al lui Idaho Bene Tleilaxului. Să mai presupunem în continuare că atât comandantul, cât și oamenii săi și-au găsit moartea înainte de a fi putut transmite această informație tatălui tău, căruia, oricum, nu i-ar mai fi fost de folos. N-a mai rămas deci decât un simplu element fizic: un trup, care a fost expedit pe Tleilax. Singurul mijloc de transport era, firește, un spațial. Și, firește, singurii care cunosc orice marfă pe care o transportă suntem noi, membrii Ghildei. Aflând despre ce era vorba, nu era și mai înțelept să achiziționăm noi gholul pentru a face din el un dar demn de un Împărat?

– Ceea ce-ați și făcut... murmură Irulan.

Scytale, care-și reluase înfățișarea inițială, spuse:

– După cum a dat de-nțeleș prolixul nostru amic.

– Cum a fost condiționat Idaho? întrebă Irulan.

– Idaho? făcu Edric, uitându-se la tleilaxu. Cunoști vreun Idaho, Scytale?

– V-am vândut o creatură cu numele Hayt, răspuse Scytale.

– Așa da, Hayt, încuviință Edric. Și de ce ni l-ați vândut?

– Pentru că, odată, am reușit și noi să creăm un Kwisatz Haderach.

Fața ca o hârcă a Cucernice Maici se înalță brusc și ochii bătrânei îl țintuiră pe Scytale.

– Nu ne-ați spus asta! șuieră ea.

– Nu ne-ați întreat.

– Cum ați izbutit să-l păstrați sub control? întrebă Irulan.

– O creatură care și-a consacrat existența elaborării unei anumite imagini despre sine, răspuse Scytale, va prefera să moară decât să devină antiteza acelei imagini.

– Nu înțeleg, spuse Edric.

– Și-a luat singur viața, mârâi Cucernica Maică.

– Fii foarte atentă la ce spun, Cucernică Maică! zise Scytale, recurgând la un mod de expresie a cărui semnificație era: n-ai fost niciodată interesată de sex, n-ai fost niciodată dorită și nici n-ai fi putut să fii.

Așteptă ca bătrâna să perceapă clar ce voise să-i transmită. Nu trebuia să se înșele nicio clipă asupra intențiilor lui. Dincolo de mânie, Cucernica Maică trebuia să admită că tleilaxul, cunoscând

imperativele selecției genetice Bene Gesserit, nu putea profera o asemenea acuzație. Cu toate acestea, cuvintele sale conțineau o insultă grosolană, cu totul nefirească la un tleilaxu.

Numaidecât, recurgând la modul verbal conciliant al limbajului mirabhasa, Edric încercă să aplaneze conflictul:

– Scytale, ne-ați spus că ni-l vindeți pe Hayt fiindcă împărtașiți punctul nostru de vedere în legătură cu modul în care poate fi folosit.

– Edric, rosti Scytale, ai să taci până când îți voi îngădui eu să vorbești!

În clipa în care reprezentantul Ghildei se pregătea să protesteze, Cucernica Maică porunci cu voce seacă:

– Taci, Edric!

Navigatorul avu o tresărire și se retrase într-un colț al cuvei.

– Emoțiile noastre trecătoare nu ajută cu nimic la rezolvarea problemei care ne frământă, reluă Scytale. Ele nu fac decât să ne întunece judecata, fiindcă singura emoție care contează este teama ce ne unește.

– Înțelegem, zise Irulan, aruncându-i o privire Cucernicei Maici.

– Trebuie să discernem limitele scutului nostru și pericolul pe care-l prezintă, continuă Scytale. Oracolul nu-și poate asuma riscuri în legătură cu ceea ce nu înțelege.

– Întortocheate îți mai sunt căile, Scytale! comentă Irulan.

Nici nu-și închipuie cât de întortocheate, gândi el. Când se va fi isprăvit toată povestea asta, ne vom afla în posesia unui Kwisatz Haderach pe care-l vom putea controla. Iar lor nu le va rămâne nimic.

– Care-a fost originea Kwisatz Haderachului vostru? întrebă Cucernica Maică.

– Am improvizat pornind de la diverse esențe, absolut pure, răspunse Scytale. Răul în stare pură și binele în stare pură. O bestie în stare pură, pe care n-o satisfac decât suferința și groaza ce le provoacă, poate fi extrem de instructivă.

– Bătrânul Baron Harkonnen, bunicul Împăratului nostru, a fost o creație tleilaxu? întrebă Irulan.

- O, nu... Dar, câteodată, natura produce ființe la fel de distrugătoare ca ale noastre. În ceea ce ne privește, noi nu creăm decât în condiții care ne permit observația.

- Nu admit să fiu tratat în felul acesta! interveni brusc Edric. Cine e cel care poate s-ascundă această întrunire de...

- Vedeți? îl întrerupse Scytale. Care este cea mai judicioasă opinie? Cui îi revine ea?

- Vreau să discutăm despre modul în care trebuie să-l oferim pe Hayt Împăratului, insistă Edric. După părerea mea, Hayt reflectă vechea morală pe care Atreides a dobândit-o pe lumea lui de baștină. Rolul lui Hayt ar fi să-l ajute pe Împărat să dezvolte această morală, să definească elementele negative și pozitive ale existenței și ale religiei.

Scytale surâse, privindu-și rând pe rând tovarășii, cu seninătate. Păreau să fi atins stadiul la care nădăjduse. Bătrâna Cucernică Maică își folosea emoțiile ca pe o coasă. Irulan fusese pregătită pentru o misiune în care eșuase, era un rebut Bene Gesserit. Edric nu reprezenta mai mult (dar nici mai puțin) decât mâna unui scamator: putea să distragă atenția sau să disimuleze. Deocamdată se închisese din nou într-o tăcere posacă, iar ceilalți îl ignorau.

- Trebuie să-nțeleg că acest Hayt ar urma să otrăvească psihismul lui Paul? întrebă Irulan.

- Oarecum, răspunse Scytale.

- Și Qizaratul?

- Pentru a transforma invidia în dușmănie e suficientă o mică sugestie, o infimă alunecare de sentimente.

- Dar CHOAM-ul?

- Se va ralia părții care-i aduce profituri.

- Cum rezolvi cu celelalte puteri?

- Va fi suficient să invocăm rolul guvernării. Pe cei mai puțin puternici ni-i vom alătura în numele moralei și-al progresului. Cei ce ni se vor opune vor pieri din cauza propriilor lor contradicții.

- Alia?

- Hayt este un ghola polivalent. Sora Împăratului se află la o vârstă la care poate ceda cu ușurință farmecelor unui mascul bine

ales. Va fi atrasă, deopotrivă, de virilitatea lui și de aptitudinile lui de mentat.

Cucernica Maică îngădui privirii ei să-i oglindească uimirea.

– Ghola-ul este mentat? Asta-i o inițiativă periculoasă.

– Pentru a fi precis, interveni Irulan, un mentat trebuie să posed informații precise. Ce se va întâmpla dacă Paul o să-i ceară să definească motivele pentru care i-l vom fi oferit?

– Hayt va spune adevărul, răspunse Scytale. Dar asta nu are absolut nicio importanță.

– Cu alte cuvinte, murmură Irulan, îi lăsați lui Paul o porțiță de salvare.

– Un mentat! mormăi Cucernica Maică.

Scytale o privi lung. Înțelegea ura ancestrală care-i influența reacțiile. Neîncrederea își pusese stigmatul pe computere încă din zilele de teroare ale jihadului Butlerian, când „mașinile gânditoare“ fuseseră înlăturate de pe mai tot cuprinsul universului. Vechile emoții se răsfrângeau și asupra calculatoarelor umane.

– Nu-mi place zâmbetul tău, rosti brusc Cucernica Maică, fulgerându-l cu privirea. Pronunțase cuvintele la modul de exprimare a adevărului.

Folosind același mod verbal, Scytale replică:

– Puțin îmi pasă de ceea ce nu-ți place. Dar suntem nevoiți să conlucrăm. Suntem cu toții conștienți de lucrul acesta. Se întoarce spre navigatorul Ghildei. Nu-i așa, Edric?

– Lecțiile tale sunt dureroase, răspunse acesta. Presupun că ai vrut să demonstrezi, nu-i așa, că nu e cazul să mă împotrivesc părerilor unanime ale tovarășilor mei de conspirație...

– Vedeți? făcu Scytale. Știe să tragă învățături.

– Numai că eu mai văd și altele, mârâi Edric. Atreides deține monopolul mirodeniei. Fără ea, eu nu pot să sondez viitorul. Fără ea, Surorile Bene Gesserit rămân fără de Dreptvorbitoare. Avem rezerve, desigur, dar ele nu sunt nelimitate. Melanjul e o monedă puternică.

– Civilizația noastră nu funcționează pe baza unei singure monede, spuse Scytale. Astfel, legea cererii și a ofertei dispare.

- Te gândești să-i smulgi lui Atreides secretul, zise Cucernica Maică. De pe o planetă păzită de fremenii lui demenți!

- Fremenii sunt cuviincioși, educați și ignorați, spuse Scytale. În niciun caz demenți. Sunt obișnuiți să creadă, nu să știe. Credința poate fi manipulată. Numai cunoașterea-i periculoasă.

- Și mie ce-mi va rămâne pentru a întemeia o dinastie regală? întrebă Irulan.

Cu toții sesiză anxietatea din glasul ei, însă numai Edric zâmbi.

- Ceva, rosti Scytale. Ceva.

- Asta înseamnă sfârșitul puterii Atreizilor, decretă Edric.

- Îmi închipui că și alții, mai puțin dotați pentru oracole, ar putea să facă această prezicere, comentă Scytale. Pentru ei, cum ar zice fremenii, *mektub al mellah*.

- „A fost scris cu sare“, traduse Irulan.

Și în timp ce ea pronunța aceste cuvinte, Scytale reuși să înțeleagă ce ofensă îi rezervase lui Bene Gesseritul: o femeie frumoasă și inteligentă, care n-ar fi putut să-i aparțină niciodată. Dar, gândi el, *poate că o voi copia pentru altcineva...*

„Fiecare civilizație trebuie să înfrunte o forță inconștientă, care poate împiedica, înșela sau anula orice intenție conștientă a colectivității.“

Teoremă tleilaxu (nedemonstrată)

Paul se așeză pe marginea patului și se apucă să-și descâlțeze ghetetele de deșert. Încălțările degajau mirosul de rânțed al lubrifianțului de la pompele de călcâi ale distraiului. Era târziu. Își prelungea obișnuita plimbare nocturnă și cei ce-l iubeau își făcuseră griji. Străzile Arrakeenului, care-l atrăgeau în fiecare seară și pe care le parcurgea de unul singur, prezentau, ce-i drept, pericol, dar era un pericol pe care știa că-l putea recunoaște și-l putea înfrunta în orice moment.

Aruncă ghetetele într-un colț al camerei, lângă unicul licuriglob, și trecu la izolațiile distraiului. Pe toți zeii din adâncuri! Ce oboșit era! Oboseala, totuși, nu-i amorțea decât mușchii. Gândurile îi rămâneau perfect limpezi. Simțea mereu o poftă intensă de a împărtăși viața de zi cu zi a oamenilor din Arrakeen, de a participa la activitățile lor... Un împărat nu putea să o facă, dar unui anonim îi era cu putință. Ce privilegiu formidabil să te poți strecura printre pelerini-cerșetori sau să auzi câte un fremen insultând un negustor: „Ți-s mâinile umede!“ ...

Paul surâse amintirii acelor clipe, în timp ce-și scotea distraiul.

Rămase gol, nemișcat, într-o stranie armonie cu lumea sa... Dune era astăzi un paradox: o fortăreață asediată și, în același timp, centrul puterii. Dar oare destinul ineluctabil al puterii nu era tocmai acela de a fi asediată?

Contactul cu țesătura aspră a covorului verde de sub tălpi îi readuse în minte nisipul până la glezne de pe străzile Arrakeenului. Cărat de vânt peste crestele Scutului de Piatră, măcinat și frământat de nenumărate picioare, se transforma în praf, un praf înăbușitor, care înfunda filtrele distraiului și al cărui miros îl mai simțea și acum, în ciuda trecerii pe sub aspiratoarele de la intrarea în Citadelă. Un miros impregnat de amintiri din deșert.

Alte vremuri... alte pericole.

Pericolul la care se expunea în cursul plimbărilor lui solitare părea cu totul minor în comparație cu cel pe care-l înfruntase în acele vremuri trecute. Dar, îmbrăcând distraiul, îmbrăca și deșertul. Era ca și cum distraiul, cu tot aparatul său complex, destinat reciclării apei din organism, îi transforma în mod subtil gândurile, orientându-le conform unei scheme care era cea a deșertului. Distraiul făcea din el un fremen sălbatic, un străin în propriul său oraș. Îmbrăcat în distrai, abandona securitatea, regăsea violența și vechile deprinderi. Pelerinii și orașenii plecau ochii atunci când treceau pe lângă el. Prudenți, preferau să-i ignore pe locuitorii feroce ai deșertului, să-i lase în izolarea lor. Pentru ei, deșertul avea o singură față – o față cu ochii complet albaștri, pe jumătate ascunsă de filtrele unui distrai.

De fapt, singurul pericol era ca, acum, cineva din vremurile de odinioară ale sietchului să-l recunoască după mers, după privire sau după miros. Dar riscul de a întâlni, astfel, un dușman era extrem de redus.

Un foșnet de draperii și o revărsare de lumină îi întreruseră reveria. Chani își făcu apariția, purtând serviciul său de cafea pe o tavă de platină. O urmau două licurigloburi prereglate, care ocupară numaidecât pozițiile obișnuite: unul la capătul patului, celălalt lângă ea, luminând platoul pentru servitul cafelei.

Mișcările lui Chani aveau un fel de forță fragilă, reținută, vulnerabilă. Privind-o cum se apleacă deasupra tăvii, Paul își aminti iar de primele zile. Încă mai exista ceva de spiriduș în trăsăturile ei. S-ar fi zis că anii trecuseră fără a-și pune amprenta pe chipul ei. Doar o privire mai atentă ar fi deslușit, în colțurile ochilor albaștri, lipsiți de alb, ridurile fine pe care fremenii le numeau „brazdele de nisip“.

Un norișor de abur se răspândea când ea ridică, prinzându-l de caboșonul din smarald de Hagar, capacul ibricului. Lăsa capacul la loc și Paul înțelese că infuzia nu era gata. Privirea lui întârzie pe ibricul de argint a cărui formă evoca silueta unei femei gravide. Ibricul era o *ghanima*, o captură care-i revenise de drept în urma unui duel cu cel căruia îi aparținuse. Jamis era numele omului pe care îl răpusesese... Jamis. Stranie formă de nemurire pentru Jamis. Oare se gândise Jamis la asta atunci când înțelesese că, pentru el, moartea era inevitabilă?

Chani aranjă ceștile de ceramică albastră – ca niște slujitori în jurul mărețului ibric. Trei cești: două pentru cei ce aveau să bea cafeaua și una pentru toți foștii deținători ai ghanimei.

– Încă o clipă, rosti ea.

Ridică ochii, privindu-l, și Paul se întrebă cum îl vedea ea în acest moment. Mai era el oare străinul exotic, zvelt și viguros, dar atât de umflat de apă în comparație cu fremenii? Mai era, oare, acel Usul cu care se contopise în *tau*-ul fremen, pe când erau încă fugari în deșert?

Paul își privi propriul trup. Mușchii rămăseseră prelungi și tari. Doisprezece ani de domnie nu-și puseseră pecetea decât sub forma câtorva cicatrice în plus. Își strămută privirea spre oglinda de pe o poliță. Ochii săi, complet albaștri, erau acum cei ai unui adevărat fremen, din cauza mirodeniei, dar nasul ascuțit păstra caracteristica Atreizilor. Chipul din oglindă era demn de nepotul bătrânului Atreides care-și găsisse moartea într-o coridă, distrându-și poporul.

Îi reveniră atunci în minte cuvintele rostite odinioară de bunicul său: „Cel ce guvernează își asumă o responsabilitate irevocabilă față de supușii săi. Ești păstorul unei turme. Asta cere,

câteodată, un act de dragoste dezinteresată, care-ar putea să pară doar amuzant pentru cei peste care domnești.“

Oamenii încă își mai aminteau de bătrân cu afecțiune.

Iar eu ce-am făcut pentru numele Atreides? gândi Paul. *Am lăsat lupul în mijlocul turmei.* O clipă revăzu moartea și violența comise în numele său.

– Și acum, în pat! spuse Chani pe un ton autoritar, care i-ar fi socat pe supușii preaplecați ai Imperiului.

El îi dădu ascultare și, petrecându-și mâinile după cap, se lăsa legănat de gesturile familiare și grațioase ale lui Chani.

În timp ce privirea îi rătăcea prin odaie, era vag amuzat de tot ce vedea. Încăperea nu corespundea câtuși de puțin cu ceea ce-și va fi închipuit poporul că trebuie să fie un dormitor imperial. Pe o etajeră din spatele lui Chani, pâlparea galbenă a licurigloburilor crea jocuri de umbre printre borcane de sticlă colorată cu conținuturi diverse: ingrediente din farmacopeea deșertului, alifii, plante aromate, suvenire... un pumn de nisip din Sietch Tabr... o șuviță de păr a întâiului lor născut... mort de mult... mort de doisprezece ani... victimă nevinovată a bătăliei care făcuse din tatăl său un Împărat.

Aroma puternică a cafelei de mirodenie umplu încăperea. Paul o adulmecă și privirea lui poposi pe o cupă galbenă de lângă platoul pe care Chani servea cafeaua. Cupa era plină cu arahide. Nelipsitul detector de otrăvuri, plasat lângă masă, își legăna brațele de insectă deasupra cupei. Paul simți un val de mânie. Pe vremea când trăiau în deșert nu avuseseră niciodată nevoie de detectoare.

– Cafeaua e gata, zise Chani. Ți-e foame?

Negația lui tăfnoasă fu acoperită de șuieratul puternic al unei nave transportoare de mirodenii, care decola din portul de lângă Arrakeen.

Chani îi citi mânia pe chip, dar termină de turnat cafeaua și-i puse o ceașcă la îndemână. Apoi se așeză la capătul patului și se apucă să-i maseze picioarele. Mușchii începeau să doară după un mers îndelungat în distrai. Cu voce blândă, pe un ton dezinvolt, care nu-l înșela defel pe Paul, spuse:

– Cred c-ar trebui să discutăm despre dorința lui Irulan de-a avea un copil.

El o iscodi cu privirea.

– Irulan nu s-a întors de pe Wallach decât abia de două zile, zise. S-a și legat de tine?

– N-am discutat niciodată despre frustrările ei, spuse Chani.

Paul își concentrează dintr-odată atenția. O observă pe Chani cu acea meticulozitate, acea precizie a manierei Bene Gesserit în spiritul căreia, încălcându-și legământul față de Comunitatea Surorilor, îl educase mama sa. Nu-i făcea plăcere să folosească aceste mijloace cu Chani. O parte din atracția ei, din puterea pe care-o avea asupra lui provenea tocmai din faptul că rareori avea nevoie să recurgă la ele în ceea ce o privea. Chani evita, de obicei, subiectele indiscrete. Se conforma, astfel, regulilor fremene de politețe. O interesau, mai degrabă, chestiunile practice, îndeosebi cele referitoare la poziția lui Paul: puterea sa asupra Consiliului, loialitatea legiunilor sale, talentele și priceperile aliaților lui. Memoria ei era un adevărat index de nume și de detalii. Putea să recite lista principalelor slăbiciuni ale tuturor inamicilor cunoscuți, posibila dispunere a forțelor oponente, planurile de luptă ale conducătorilor lor militari, capacitățile de producție ale industriilor esențiale.

Atunci, se întrebă Paul, de ce abordează acum problema lui Irulan?

– Ți-am tulburat gândurile, rosti ea. Nu asta am vrut.

– Dar ce-ai vrut?

Ea surâse timid, susținându-i privirea.

– Dacă ești mânios, iubitule, te rog, nu mi-o ascunde.

Paul se rezemă de tăblia de la capătul patului.

– S-o repudiez? Întrebă el. Mi-e mai puțin utilă acum și nu-mi place deloc ceea ce intuiesc în legătură cu recenta vizită pe care-a făcut-o Comunității.

– N-ai s-o repudiezi, spuse Chani, continuând să-i maseze picioarele. Mi-ai explicat de nenumărate ori că ea constituie legătura ta cu dușmanii, că poți să le deslușești planurile prin intermediul acțiunilor ei.

– Atunci, pentru ce vrei să vorbești despre dorința ei de-a avea un copil?

– Cred că, dac-ar rămâne gravidă, ar deveni mai vulnerabilă, iar dușmanii noștri ar fi descumpăniți.

După mișcărilor degetelor ei, Paul își dădu seama cât o costase să rostească aceste cuvinte. Simți cum i se pune un nod în gât. Cu blândețe, îi spuse:

– Chani, iubita mea, ți-am jurat că n-am s-o iau niciodată în patul meu. Un copil i-ar conferi prea multă putere. Ai vrea să-ți ia locul?

– Eu n-am nici loc, nici titlu.

– Știi bine că nu-i așa, Sihaya, primăvara mea din deșert. Dar de ce această grijă subită pentru soarta lui Irulan?

– Pentru soarta ta, nu a ei! Dacă ar concepe un Atreides, prietenii ei i-ar pune la îndoială loialitatea în ceea ce îi privește. Cu cât vor avea mai puțină încredere în ea, cu atât le va fi mai puțin de folos pentru urzelile lor.

– Un copil pentru Irulan ar putea însemna moartea ta, spuse Paul. Ești la curent cu toate câte se pun la cale aici.

Avu un gest vag, care îngloba întreaga Citadelă.

– Trebuie să ai un moștenitor! rosti ea cu glas înecat.

– Aha!

Vasăzică, asta era. Chani nu-i dăruise un copil. Prin urmare, altcineva trebuia să i-l dăruiască. De ce nu Irulan? Acesta era raționamentul lui Chani. Iar copilul nu putea fi conceput decât printr-un act al dragostei, deoarece tabuurile Imperiului contra mijloacelor artificiale rămăseseră în vigoare. Chani luase o decizie fremenă.

Paul îi studie chipul, sub această nouă lumină. Într-un fel, îi era mai familiar decât propriul său chip. Era un chip pe care avusese prilejul să citească tandrețea și pasiunea, fragilitatea somnului, frământările spaimei, ale mâniei, ale mâhnirii.

Închise ochii și imaginea lui Chani alunecă înspre amintiri, Chani copilă, sub voalul de primăvară, cântând, trezindu-se lângă el... Chani într-o imagine a cărei perfecțiune încă îi mai învăpăia sufletul, după atâția și atâția ani. Chani, zâmbindu-i în amintire,

mai întâi sfioasă, apoi încordată, ca și când ar fi luptat împotriva viziunii, ca și când ar fi vrut să se smulgă, să fugă.

Își simți gura uscată. Pentru o clipă, fumul înecăcios al unor viitoare dezastre îi umplu nările și în urechi îi răsună un glas care-l îndemna să se retragă... să se retragă... să se retragă...

De atâta amar de vreme privirea sa de profet scruta veșnicia, de atâta amar de vreme trăgea cu urechea la frânturi de graiuri străine, spiona pietrele, pândea o carne ce nu îi aparținea. Încă din ziua în care devenise conștient de țelul cumplit căruia îi era sortit, iscodise astfel viitorul, în nădejdea de a descoperi pacea.

Exista o cale, firește. O cunoștea... fără să-i cunoască esența... un viitor pe care-l învățase pe dinafară și care-i dicta invariabil: retrage-te, retrage-te, retrage-te...

Redeschise ochii și dădu de expresia hotărâtă a chipului lui Chani. Îl privea, nemișcată – chintesență a atitudinii fremene. Ca de cele mai multe ori, când erau numai ei doi, purta în păr năframa albastră *nezhboni*. În trăsăturile feței, decizia se citea cu ușurință, oglindire a unui mod de gândire străvechi, tainic. De mii de ani, femeile fremene își împărțiseră bărbații – nu întotdeauna fără probleme, dar într-un chip care făcuse acest lucru indestructibil. Ceva care ținea de această datină, ceva esențialmente fremen, se petrecea acum cu Chani.

– Numai tu o să-mi dai moștenitorul pe care-l doresc, rosti el.

– Ai văzut asta? întrebă ea, accentuând cuvântul pentru a nu încăpea nicio îndoială că făcea aluzie la puterile lui preștiente.

Ca și în alte rânduri, Paul se întrebă cum ar fi putut să-i explice fragilitatea oracolului, viziunea neclară și schimbătoare a liniilor Timpului, care oscilau și se întretăiau fără încetare în urzeala unduitoare a posibilităților. Suspină, amintindu-și apa culeasă dintr-un pârâu în căușul palmelor, jucând, scurgându-i-se printre degete. Un căuș de apă răcorindu-i fața... Dar unde ar fi putut să-și răcorească fața în aceste viitoruri care se întunecau tot mai mult din cauza prea multor oracole?

– Așadar n-ai văzut nimic, spuse Chani.

Acest viitor, care nu-i era accesibil decât cu prețul unui efort ce-l storcea de viață, ce altceva ar fi putut să le dezvăluie, decât suferința?

Avea sentimentul că se află într-o zonă intermediară și nelocuibilă, un tărâm pustiu, în care emoțiile lui pluteau, în derivă, împinse, în mod implacabil, spre exterior.

Chani trase pătura peste picioarele lui și zise:

– Moștenitorul Casei Atreides nu e ceva de lăsat la voia întâmplării sau a unei femei.

Este genul de observație pe care-ar fi putut-o rosti mama, își spuse Paul. Și se întrebă dacă nu cumva Doamna Jessica și Chani comunicau în secret. Într-o problemă ca asta, Casa Atreides ar fi fost primul lucru la care s-ar fi gândit mama sa. Așa i-ar fi impus condiționarea Bene Gesserit, care rămânea la fel de puternică, chiar dacă Doamna Jessica era acum împotriva Comunității.

– Când m-am întâlnit astăzi cu Irulan, ascultai, zise el.

– Ascultam, recunosc eu, ocolindu-i privirea.

Paul își concentrează gândurile asupra întâlnirii cu Irulan. Intrase în salonul familial. Pe războiul de țesut al lui Chani se afla o robă neterminată. În încăperea plutea un miros înțepător, ca al viermelui de nisip, un miros greu, care domina izul de scorțișoară al melanjului. Cineva vărsase esență saturată de mirodenie pe un covor ale cărui fibre, de asemenea pe bază de mirodenie, fuseseră, pe alocuri, dizolvate. Pete uleioase de substanță coagulată, urât mirositoare, rămăseseră pe pardoseala de piatră plastică unde se aflase covorul. Fusese pe punctul de a chema pe cineva să curețe locul, când Harah, soția lui Stilgar și prietena cea mai bună a lui Chani, venise să-i anunțe sosirea lui Irulan.

Fusese astfel nevoit să accepte această întrevedere în mirosul urât din odaie gândindu-se fără să vrea la superstiția fremenă cum că mirosurile neplăcute prevestesc dezastre.

Harah se retrase în clipa în care Irulan pătrunse în cameră.

– Bine-ai venit! rosti Paul.

Irulan purta o robă gri, din piele de balenă. Și-o strânse mai aproape de trup, apoi își trecu o mână prin păr. Era limpede că

tonul lui blând o descumpănise. Se vedea silită să renunțe la cuvintele mânioase pe care și le pregătise, cuprinsă brusc de rețineri.

– Ai venit să-mi dai de veste că Surorile Bene Gesserit și-au pierdut până și ultima rămășiță de moralitate, spuse el.

– Nu e periculos să mergi cu ridicolul chiar atât de departe? Întrebă ea.

– Ridicol și pericol: o alianță dubioasă, comentă el.

Condiționarea sa Bene Gesserit renegată îi dezvălui că Irulan lupta cu o dorință subită de a se retrage. Efortul mental pe care ea îl făcea pentru a rezista dădea în vileag o teamă latentă și Paul își dădu seama că misiunea pe care o primise nu-i făcea lui Irulan nicio plăcere.

– Pretențiile lor de la o Prințesă de sânge regal sunt puțin cam exagerate, zise el.

Irulan încremeni brusc și Paul înțelese că își blocase total nervii. O povară cu adevărat grea pentru ea, se gândi el. Apoi se întrebă de ce nu întrevăzuse niciodată acest posibil viitor.

Încet, Irulan se destinse. Ajunsesse la concluzia că, deocamdată, nu avea niciun motiv să cedeze fricii, să bată în retragere.

– Nu prea te mai îngrijești de controlul climei, rosti ea deodată. Aerul era foarte uscat astăzi și s-a pornit o furtună de nisip. N-ai de gând să mai dai și puțină ploaie?

– Nu ai venit să mă vezi ca să-mi vorbești despre vreme, replică Paul.

Avea certitudinea că întrebarea ei avusese un dublu sens. Încea Irulan să-i transmită ceva ce educația ei Bene Gesserit îi interzicea să spună cu voce tare? Așa s-ar fi zis. Se lăsase derutat și acum trebuia să ajungă cât mai degrabă pe un teren solid.

– Trebuie să am un copil, spuse ea.

El clătină din cap, încet.

– Trebuie! repetă ea cu voce tăioasă. La nevoie, am să gădesc alt tată. Te voi înșela și te voi sili să dezvălui acest lucru.

– N-ai decât să mă înșeli cât poțtești, spuse el. Dar copil n-o să ai.

– Cum îți închipui că vei putea să mă împiedici?

Cu un surâs senin, Paul răspunse:

– Poruncind să fii strânsă de gât, dacă va fi nevoie.

Vreme de câteva secunde, Irulan rămase fără grai și în acel moment, Paul percepu prezența lui Chani, undeva, în spatele draperiilor groase dinspre apartamentul lor.

– Sunt soția ta, murmură în cele din urmă Irulan.

– Să lăsăm jocurile stupide. Ai un anumit rol și atâta tot. Știm amândoi cine este adevărata mea soție.

– Așadar sunt o soție de conveniență și nimic mai mult, spuse ea cu amărăciune.

– Nu am nici cea mai mică intenție să fiu crud cu tine.

– Tu m-ai ales pentru acest rol.

– Nu eu. Te-a ales destinul. Te-a ales tatăl tău. Te-a ales Bene Gesseritul. Te-a ales Ghilda. Și te-au mai ales o dată. În ce scop, Irulan?

– De ce nu pot avea un copil de la tine?

– Fiindcă nu pentru acest rol ai fost aleasă.

– E dreptul meu să fiu mama moștenitorului regal! Tatăl meu a fost...

– Tatăl tău a fost și este o bestie. Știm amândoi că nu mai avea nimic în comun cu omenirea pe care ar fi trebuit s-o conducă și să o apere.

– Era mai urât de popor decât tine? Întrebă ea furioasă.

– Bună întrebare! rosti Paul cu un zâmbet sarcastic în colțul gurii.

– Spui că nu vrei să fii crud cu mine, dar...

– De-asta n-am nimic împotrivă să-ți alegi orice amant îți dorești. Însă vreau să mă-nțelegi bine: un amant, da, dar nu și un copil ilegitim. Oricum, dacă s-ar naște, l-aș renega. Nu-ți interzic nicio legătură, cu condiția să rămână discretă... și sterilă. Aș fi neghiob să procedez altfel în situația de față. Bagă însă de seamă să nu te înșeli în privința acestei generozități! Cât despre tron numai eu hotărâsc cine-l moștenește, nu Bene Gesseritul sau Ghilda. Este unul dintre privilegiile pe care le-am câștigat când am zdrobit legiunile de sardaukari ale tatălui tău, aici, pe Câmpia de la Arrakeen.

– Fie pe răspunderea ta, atunci! rosti Irulan, întorcându-i spațele și părăsind salonul.

Paul abandona amintirea acelei discuții și-și concentra din nou atenția asupra lui Chani, care ședea lângă el. Îi înțelegea sentimentele contradictorii în legătură cu Irulan și înțelegea decizia ei fermă. În alte împrejurări, Chani și Irulan ar fi putut să fie prietene.

- Ce-ai hotărât? întrebă Chani.

- Nu va avea copil.

Cu arătătorul și degetul mare, Chani făcu semnul cristaiului.

- S-ar putea ajunge și la asta, recunosc el.

- Și nu crezi că un copil ar rezolva problema pe care o reprezintă Irulan?

- Numai un prost ar putea crede asta.

- Nu-s proastă, iubitul.

Mânia puse din nou stăpânire pe Paul.

- N-am spus asta! Dar asta nu-i un roman de dragoste! Prințesa aceea din apartamentul învecinat este o ființă reală. A fost crescută în atmosfera intrigilor abjecte ale Curții Imperiale. Pentru ea, a complota este ceva la fel de firesc ca a-și scrie poveștile acelea stupide!

- Nu sunt stupide, dragul meu.

- N-or fi.

Își stăpâni furia și o prinse pe Chani de mână.

- Iartă-mă! Dar femeia aia urzește tot felul de planuri, unul mai viclean decât altul. E suficient să cedezi la una dintre ambițiile ei ca să-și manifeste numaidecât alta.

Cu glas domol, Chani observă:

- N-am spus și eu întotdeauna la fel?

- Ba da, firește. O privi lung. Dar atunci ce vrei de fapt să-mi spui? Chani se întinse lângă el, își lipi capul de gâtul lui.

- S-au pus de acord asupra mijlocului prin care să te atace, rosti ea. Irulan miroase de la o poștă a decizii secrete.

Paul îi mângâie părul.

Chani spărsese crusta de zgură.

Brusc, senzația țelului cumplit fu ca un vânt Coriolis ce se dezlănțuise în sufletul lui. I se păru că-i vibrează întreaga ființă și că în trupul lui se ivesc cunoștințe pe care nu le dobândise niciodată în stare conștientă.

- Chani, iubita mea, murmură el, dac-ai ști cât aș da pentru a pune capăt jihadului, pentru a nu mai fi confundat cu această divinitate în care m-au transformat forțele Qizaratului!

Ea tremură, lipită de el.

- Ți-ar fi de ajuns să ordoni.

- O, nu... Chiar dac-aș muri în clipa aceasta, numele meu ar continua să-i călăuzească. Iar când mă gândesc că numele Atreides a ajuns să fie legat de tot acest măcel religios...

- Dar tu ești Împăratul! Tu poți...

- Sunt un galion ce împodobește prora unei nave. Odată transformat în divinitate, așa-zisul zeu nu mai are posibilitatea să refuze divinitatea.

Un răs amar îi scutură trupul. Simțea viitorul care îl înfrunta, de la înălțimea unor dinastii încă neconturate. Își simțea propria ființă respinsă, lamentându-se, smulsă din lanțul destinului. Doar numele său subzista.

- Am fost ales, rosti el. Poate din clipa în care m-am născut... Cu siguranță, înainte de a avea vreun cuvânt de spus. Am fost ales.

- Atunci... retrace-te.

Brațul său se încleștă și mai tare pe umerii ei.

- Toate la timpul lor, iubito. Trebuie să mai așteptăm puțin. În ochii lui Chani apărună lacrimi.

- Ar trebui să ne întoarcem la Sietch Tabr, zise ea. Avem de luptat cu prea multe în cortul acesta de piatră.

El dădu din cap și bărbia lui atinse țesătura fină a năframei din părul lui Chani. Aroma de mirodenie cu care era împregnată îi umplu nările.

Sietch. Vechiul termen chakobsa: loc de refugiu și de siguranță la vreme de pericol. Sugestia lui Chani îl făcu să jinduiască după priveliștea nesfârșitelor întinderi de nisip, după orizonturile deschise unde dușmanul ce se apropia putea fi cu ușurință reperat.

- Triburile speră la întoarcerea ta, spuse Chani. Îl vor pe Muad'Dib. Își răsuci capul pentru a-l privi: Tu ne aparții nouă.

- Aparțin unei viziuni, șopti el.

Și se gândi din nou la jihad, la amestecul genetic care acoperea parseci de spațiu, la viziunea care-i spunea cum ar fi putut să-l curme. Trebuia să plătească prețul? Ura, atunci, s-ar fi evaporat, ar fi murit cum se stinge un foc, tăciune după tăciune, dar... Dar prețul era înspăimântător!

N-am dorit niciodată să fiu un zeu. Voiam doar să dispar asemenea păcăturilor de rouă dimineța. Voiam să scap de îngeri, dar și de damnați... singur... ca din greșeală...

– Ne vom întoarce în sietch? insistă Chani.

– Da, murmură el.

Și gândi: *Trebuie să plătesc prețul.*

Chani oftă adânc și se strânse din nou lângă el.

Am așteptat prea mult, își spuse el. Vedea foarte bine, acum, în ce măsură dragostea și jihadul îl încolțiseră, strângându-l parcă în chingi. Și ce însemna o viață, oricât de dragă, pe lângă toate cele cărora le-ar fi putut pune capăt jihadul? Ce conta o singură nenorocire față de atâtea suferințe, atâtea morți?

– Iubitule? șopti întrebător Chani.

El puse mâna pe buzele ei.

Am să cedez, gândi. Am să fug, cât mai am încă forța s-o fac, atât de departe, încât nici pasărea n-o să mă poată găsi. Dar era un gând fără noimă, știa asta. Jihadul avea să-i urmărească fantoma.

Ce putea să răspundă? Cine ar fi putut înțelege?

Voiam doar să mă întorc și să spun: Priviți! Existența aceasta nu a putut să mă rețină! Iată! Dispar! Nu voi mai cădea niciodată într-o capcană ticluită de oameni. Renunț la religia mea! Această clipă de glorie îmi aparține! Sunt liber!

Vorbe goale!

– Ieri, un vierme imens și-a făcut apariția la poalele Scutului, spuse Chani. Avea peste o sută de metri. Rareori mai apar viermi atât de mari pe aici. Probabil că apa-i alungă. Oamenii zic că acesta a venit pentru a-l chema pe Muad'Dib în deșert.

Îl ciupi de piept:

– Să nu râzi!

– Nu râd.

Mitul fremen îl fascina, îl subjuca prin persistența sa. Cu o strângere de inimă, simți că se ivește ceva, undeva pe linia existenței sale: *adab*, memoria revendicativă, îi impunea o amintire. Era în camera sa din copilărie... camera de piatră... pe Caladan. Într-unul dintre primele momente de precogniție, deslușise o imagine... o viziune! Acum, mintea sa o întrezărea din nou, se cufunda în viziune prin ceața timpului, viziune în viziune. Vedeau un șir de fremeni, cu mantiile pline de praf. Treceau printr-o falie dintre creste stâncoase. Purtau un balot alungit, învelit în pânză. Și Paul, în viziune, spunea: „... tu ai fost cea mai minunată...”

Adab îl eliberă.

– Ești atât de tăcut, se neliniști Chani. Ce se întâmplă?

Paul se cutremură și se ridică în capul oaselor, ascunzându-și fața.

– Ești supărat că m-am dus până în pragul deșertului, zise Chani.

El clătină din cap, fără să spună nimic.

– M-am dus numai pentru că vreau un copil.

Paul nu putea să vorbească. Forța brutală a acelei viziuni îndepărtate îl încremenise, îl consuma. Țelul cumplit! În această clipă, întreaga sa viață era ca o ramură ce se scutură violent după ce și-a luat zborul o pasăre... Iar această pasăre era *șansa*... Liberul-arbitru.

Am cedat ispitei oracolului, gândi el.

Și asta putea să însemne că, de aici înainte, viața sa era sortită unui singur făgaș. Era cu puțință ca oracolul să *făurească viitorul*? Să-și fi încurcat viața în firele neștiute ale posibilităților, să fi căzut în capcană încă de la cea dintâi premoniție, victimă a unui viitor-păianjen care continua să vină spre el cu fălcile căscate, înfricoșătoare?

Îi veni în minte o axiomă Bene Gesserit. *Folosirea forței brute te face infinit mai vulnerabil la acțiunea unor forțe superioare.*

– Știu de ce ești mânios, spuse Chani, atingându-i brațul. E adevărat că triburile au revenit la vechile ritualuri și la sacrificii, dar eu nu am participat la ele.

Paul inspiră adânc, tremurat. Torentul viziunii se risipi, se preschimbă într-un loc liniștit și adânc, străbătut de curenți a căror forță de absorbție nu mai putea fi atinsă.

– Te rog, rosti Chani. Vreau un copil, copilul nostru. E un lucru atât de îngrozitor?

Paul îi mângâie mâna de pe brațul lui, apoi coborî din pat. Se îndreptă spre balcon, stingând în trecere licurigloburile, și depărtă draperiile. Marele deșert nu-și făcea simțită prezența decât prin mirosurile sale. Nu prea departe, în față, un zid înalt, lipsit de ferestre, se ridica spre cerul nopții. Lumina lunii juca în frunzișul unei grădini interioare – arbori-santinelă cu frunze mari, pline de umezeală. Luciul unui heleșteu oglindea stelele. Flori albe păreau să strălucească în cuiburi de umbră. Vreme de-o clipă, Paul percepă grădina așa cum ar fi perceput-o un fremen din deșert: un loc străin, amenințător, periculos prin risipa de apă.

Se gândi la Negustorii de Apă, a căror tagmă dispăruse în urma cheltuielilor lui generoase. Îl urau. Omorâse trecutul. Și nu erau singurii. Chiar și cei care se luptaseră pentru banii necesari cumpărării apei atât de prețioase îl urau fiindcă pusese capăt vechilor obiceiuri. Rezistența oamenilor nu făcuse decât să crească pe măsură ce planul ecologic impus de Muad'Dib schimba fața planetei. Oare nu fusese prea trufaș, se întrebă, crezând că va putea să transforme o lume întreagă, făcând să crească orice, unde și cum porunca el? Și, chiar de-ar fi reușit, ce avea să se întâmple cu restul universului? Nu cumva va avea soarta Dunei?

Cu o mișcare bruscă, trase la loc draperiile și opri ventilatoarele. În întuneric, se întoarse spre Chani. O simți așteptându-l. Acverigile ei aveau clinchetul clopoșeilor cu care adunau pomeni pelerinii. Se apropie de sunet, întâlni brațele ei întinse.

– Iubitul meu... șopti ea. Te-am mâhnit?

I se păru că brațele ei se închid în jurul viitorului său și murmură:

– Nu tu... Vai... nu tu!